

Димчо Дебелянов

„Съвременна мисъл“

год. IV, кн. 2 и 3

Силно впечатление правят написаните в тон на дълбока искреност „Спомени за Пенча Славейков“ от г. Йорд. Маринополски (кн. 3). С тях се пролива много светлина върху фигурата на големия наш поет и бъдещите изследвачи на Славейков като човек сигурно ще благодарят на г. Маринополски, че не ги е запазил само за себе си.

В следната книжка на „Съвременна мисъл“ (4) пак от същия автор намираме статията „Българските писатели и държавата“. На тая тема преди три години много се писа из вестници и списания, явиха се доста интересни мнения и схващания, но резултати няма. Не можеше и да има. Защото представителите на държава у нас почти никога не са умели поради своята простота и посредственост да съдействуват за разрастването на истинска духовна култура у нас, а ония писатели, които не само на думи са влачили живот на постоянни лишения, са били достатъчно достойни, за да се отвращават от искане възмездие за своята многоценна работа с подсещания и натяквания.

Г-н Маринополски мисли, че с всички средства, с които държавата би се притекла на помощ на нуждаещия се писател, наместо да се изпитват вежди, ще се извадят очи. Това, според нас, е една недомислица. Че държавата много може да направи, за да добие писателят възможност да развие напълно силите си – е несъмнено. Големият въпрос е другаде – трябва ли писателят да измолва помощта на държавата, или трябва да я дочака като естествено, с право добито възмездие. Да се отстранява от по-сносен живот и по-добри условия за работа, сдобити без падения, и да му се препоръчва едва ли не гладуване, и то от хора, които са готови с години да оплакват злата му съдба от своите топли и удобни места (не говорим само за г. Маринополски), е най-малко едно неприличие.

Г-н Маринополски сочи за пример Алека и Ботева. Това показва, че авторът твърде повърхностно е погледнал на своята работа. Защото условията за писателство, при които живя и умря Ботев, нямат нищо общо с днешните – а Алеко беше същевременно и публицист партизанин, нещо, което не е от малко значение при формиране отношенията на държавата лично към него. Освен това Ботев и Алеко са вече далече надживени и не могат да служат за образци на ония, които идат. Не искаме да затъмним светлата памет за тях. Но докато тяхното време ги е издигало високо, защото са били преди всичко борци за свобода, от която то се е нуждаело, днес писателят у нас си има особено място и борбата „за правда и за свобода“ е пренесена на друг терен.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6235>]